

КОЙТО ГРОБЪ КОПАЕ ДРУГИМУ — САМЪ ПАДА ВЪ НЕГО

Народна приказка

Продължение

На другия ден слънцето изгръло, вдигнало се две копрали високо, а малкият братъ спи ли спи. Богаташътъ започналъ да го буди:

— Хайде, ставай! Обѣдъ е вече, а ти още лежишъ!

— Ти май се сърдишъ?
— попиталъ малкиятъ братъ, отваряйки очи.

— А не, не се сърдя! — отговорилъ богаташътъ.

— Искамъ само да кажа, че е вече време да отидешъ да косишъ . . .

— Добре, — мързеливо отговорилъ ратаятъ. — Има време. День голѣмъ! — Па станалъ и започналъ едва-едва да си завързва царвулитъ.

— Побързай, братко, така не върви! — обадилъ се богаташътъ.

— Ама чакай! Ти каточели се сърдишъ?

— Не, азъ само искамъ да кажа, че ще закъснѣешъ.

— Това е друга работа. Само помни, че сме се условили да не се сърдимъ.

И докато малкиятъ братъ се приготвилъ и стигнали ливадата, дошло обѣдъ.

— Сега всички обѣдватъ, — рекълъ ратаятъ, — хайде и ние да обѣдваме! —

Обѣдвали.

— Ние сме хора работници, ще трѣбва сега да полегнемъ, та да сберемъ сили, че работа ни чака, — казалъ малкиятъ братъ като се налял.

